

Sygn. akt II KK 77/20

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 lipca 2020 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. D.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 lipca 2019 r., sygn. akt VI Ka (...),

zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w O.

z dnia 24 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 sierpnia 2018 r. (sygn. akt II K (...))

1. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1, 2 i 3 k.k. art. 86 § 1 k.k. połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. D. wyrokami Sądu Rejonowego P. w sprawie (sygn. akt II K (...)) oraz Sądu Rejonowego w O. w (sygn. akt II K (...)) i wymierzono skazanemu M. D. karę łączną 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności:

2. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w L. (sygn. akt II K (...)) od dnia 15.03.2016 r. do dnia 19.05.2016 r. oraz okres pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego w K. (sygn. akt II K (...)) od dnia 02.11.2016 r. do dnia 02.02.2017 r. - zaliczone na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego P. w sprawie pod sygn. akt II K (...).

W pozostałym zakresie wyroki pozostawia do odrębnego wykonania.

Sąd Okręgowy w W. z dnia 8 lipca 2019 r. (sygn. akt VI Ka (...)) zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że:

1. przyjęto, że rozpoznaniu podlega również wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 grudnia 2018 r. (sygn. akt IX K (...)), którym M. D. został skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnione w okresie od 3 stycznia 2013 r. do 22 lutego 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 20 zł,
2. za podstawę orzeczenia łącznej kary pozbawienia wolności przyjmuje łączne kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach o sygn. akt II K (...) Sądu Rejonowego w P., II K (...) Sądu Rejonowego w O. oraz IX K (...) Sądu Rejonowego w K. i orzeka wobec skazanego M. D. karę łączną 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
3. za podstawę orzeczenia łącznej kary grzywny przyjmuje kary grzywny orzeczone w sprawach o sygn. akt II K (...) Sądu Rejonowego w O. oraz IX K (...) Sądu Rejonowego w K. i orzeka wobec skazanego M. D. łączną karę grzywny w wymiarze 330 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 zł.

W pozostałej części wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację od powyższego prawomocnego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu w zakresie pkt. 2 wyroku:

„- rażące naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. w zw. 457 § 3 w zw. art. 458 k.p.k. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę zalegającej w aktach sprawy dokumentacji penitencjarnej skazanego, dokonaną z pominięciem zasad logiki i doświadczenia życiowego, co skutkowało błędnym przyjęciem przez sąd odwoławczy, że skazany jest osobą wykazującą się znacznym stopniem demoralizacji, zaś jego postawę w więzieniu można scharakteryzować co najwyżej jako poprawną, zaś skutkiem takiej oceny było wymierzenie skazanemu łącznej kary pozbawienia wolności opierającej się de facto na najsurowszej zasadzie kumulacji, w sytuacji w której ocena dokonana wnikliwie w oparciu o całość dokumentacji, dokonana zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, prowadziłaby do wniosku, że zachowanie skazanego wyróżnia się in plus na tle społeczności penitencjarnej, co świadczy o zaawansowanym procesie resocjalizacji skazanego i winno znaleźć wyrażne odzwierciedlenie w uzasadnieniu wymiaru kary;

- rażącą niewspółmierność kary łącznej orzeczonej w punkcie 2 sentencji zaskarżonego wyroku wynikającą na nie uwzględnienia przy kształtowaniu jej wymiaru właściwości i warunków osobistych skazanego, stosownie do dyrektyw zawartych w art. 53 kk, w szczególności okoliczności w postaci przykładowego przebiegu inkarceracji skazanego, przedterminowego warunkowego zwolnienia jakie uzyskał skazany na wniosek dyrektora zakładu karnego w 2013 r., dobrowolnego ponownego zgłoszenia do zakładu karnego, uzyskania ponad 40 nagród w toku inkarceracji, w tym wielu wielodniowych przepustek oraz silnej więzi jaką skazany ma ze swoim synem.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na przedmiotową kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

O naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (w ogóle się do nich nie odniesie), zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, tj. sąd uznaje za zasadne albo niezasadne, bez wyjaśnienia swojego stanowiska, względnie argumentacja ta będzie zawierała brak. W sprawie niniejszej Sąd odwoławczy wyraźnie wskazał, że znane są mu pozytywne opinie wydane wobec skazanego (s. 14-15 uzasadnienia wyroku). Nie można zatem zarzucić, że Sąd pominął zupełnie wskazane w kasacji dokumenty. Skarżący prezentuje odmienną ocenę wagi poprawnej aktualnie opinii o skazanym. Jednak, niejako antycypując ten kierunek zarzutów, Sąd odwoławczy zaakcentował, że nie jest powodem do premiowania skazanego fakt, że przestrzega regulaminu i zachowuje się tak, jak wymagają tego od niego przepisy k.k.w.

Wobec tego kasacja nie mogła zostać uznana za skuteczną, gdyż nie zawiera zarzutów wskazujących na rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które to dodatkowo miałyby wpływ na treść orzeczenia.

Natomiast zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej jest niedopuszczalny na etapie kasacyjnym.